fahs

NUMMER 1 FEBRUAR 2007 21. ÅRGANG

et blad fra

Frederiksborg Amts Historiske Samfund

Kære medlemmer.
I bestyrelsen håber vi at rigtigt mange af jer finder vej til generalforsamlingen mandag d. 26. marts. Både fordi vi har et forslag til en opdatering af foreningens vedtægter og fordi vi efter generalforsamlingen har indbudt Niels-Jørgen Pedersen og Jørgen G. Berthelsen til at fortælle om og vise billeder af de fliser og kakler man fremstillede for ikke så forfærdelig længe siden i området omkring Humlebæk og Nivå.

Vi er godt i gang med redaktionen af årbogen for 2007. De første kapitler er afleveret til bogtrykkeren og vi forventer at have det færdige resultat i hånden omkring 1. maj. Vi får lavet lay-out hos en bogtrykker, og forventer at kunne udgive en årbog med et tidssvarende udtryk inkl. et antal farvebilleder.

Sammen med dette nummer af FAHS bladet udsendes girokortet med kontingentbetalingen for 2007. Kassereren minder om, at indbetaling af kontingentet er forudsætningen for at man modtager den nye årbog.

Som jeg skrev i sidste nummer, handler årbogen om Frederiksborg Amt 1970-2006. I 18 større og mindre artikler beskriver forhenværende embedsmænd og politikere forskellige af amtets opgaver og ansvarsområder. Artiklerne er for den overvejnde dels vekommende af faktuel karakter, men der er også erindringer af såvel politikere som embedsmænd.

Vi ses til generalforsamlingen
Eva Stennicke

fahs

FAHS er medlemsblad for Frederiksborg Amts Historiske Samfund og udkommer fire gange om året; i februar, april, august og november.
Artikler til bladet sendes til:
Frederiksborg Amts Historiske Samfund
v/ Eva Stennicke c/o Helsingør Kommunes Biblioteker,
Marienlyst Alle 4, 3000 Helsingør.
Telefon: 4928 3622, fax: 4928 3627
E-mail: eva.stennicke@mail.dk
Indmeldelse, spørgsmål omkring medlemskab og lign.:
Eva Stennicke - se e-mail, tlf. nr. og adresse ovenfor.
Hjemmeside og adgang til årbogsregister: www.fahs.dk

Redaktion
Bibliotekar
Eva Stennicke
(ansvarshavende red.)
Layout, sats og tilrettelæggelse:
Eva Stennicke

Tryk: FOA

Lærkehøj

2. del af Dorrit af Rosenborgs barndomserindringer fra Jægersprisegnen

Morfar kendte en fisker, der hed Ole Hansen, og som boede langt nede ad fjorden. Hos ham fik han lavet en robåd - en pram, som kunne gå helt ind til stranden, og som vi børn siden kunne ro med selv, den hed "Smut", fordi den smuttede over sandbankerne. Om vinteren kom den igen ned til Ole Hansen til opbevaring og maling.

Vi var meget glade for båden; vi lærte hurtigt at håndtere den, en eller to roede, og der var altid en "Udkig" i forstavnen til at råbe om sten, indtil vi kom ud på dybere vand. Vi sejlede ofte ud og kastede anker og sprang i vandet på "det dybe"

En del tid gik også med at "lege færge": to roede rundt og satte "passagerer" af på store sten i vandet eller på Stenhagen, og hentede dem senere og skiftede dem ud med andre. Vi roede også til Alholm af og til og havde mad med. Alholm er en større ø, der ligger oppe ad fjorden, næsten ved Kulhus.

Engang var der stor ballade: To af de større drenge (vi havde næsten altid også kammerater boende, ofte lå vi i telt) var sejlet forbi Alholm og var åbenbart på vej ud i "Kulhusrenden", hvor de blev observeret i kikkert fra Lærkehøj.

Der blev ringet til færgemanden i Kulhus og de blev taget ind der og sendt tilbage. De kom meget slukørede hjem til den yderst oprevne familie, vi måtte jo aldrig sejle længere end til Alholm, og strømmen i Kulhusrenden var livsfarlig i sådan en lille båd, selv om vandet på overfladen kunne se roligt ud. Der blev talt meget højt til dem den dag!

Morfar var meget afholdt. På sine lange ture besøgte han mange på egnen, og en del havde han også forbindelse med, fordi de havde noget arbejde af og til på Lærkehøj; f.eks. smeden, der hed Larsen; når vi kom der med morfar, fik vi lov til at se, hvordan man i smedjen arbejdede med ild og jern, måske kom der en hest ind og skulle skoes.

Så var der sognefogeden, som morfar af og til drøftede nogle papirer med, der var vi også velkomne. Sønnen der, Hans Larsen, var meget avanceret med hensyn til mekanik. Han havde sin egen motorcykel næsten før det var kendt, og fik senere sin egen flyvemaskine, og det lykkedes ham, engang i firserne, at flyve over og besøge min lillebror i Florida, hvor han havde bosat sig. Hans Larsen sad alene på gården, efter både hans forældre, og - før dem, hans eneste søster Doris, var døde. De ligger alle begravet på Skovens kirkegård.

Når nogle gamle biler ikke måtte køre mere på almindelige veje, stod de hos sognefogeden og fik taget nummerpladerne af, de ventede faktisk på ophugning. Det lykkedes for min ældste bror at få lov af mine forældre og sognefogeden til at få en af dem, en gammel Ford med kaleche, på den udtrykkelige betingelse, at den ikke måtte køre udenfor Lærkehøjs grund. Men der var jo også plads nok, og vi fik mange gode

Den gamle Ford fra Sognefogedens

og sjove ture i den. Senere fik han en anden med rigtigt tag, der nogle gange blev brugt som "gæsteværelse", eller som "pigeværelse", når der var mange gæster på Lærkehøj. Morfar og mormor havde deres pige med på landet, og vi havde jo også vores pige med, de holdt meget af at være på Lærkehøj.

Det første, vi gjorde, når vi kom til en gård, var som regel at styrte ud i stalden og klappe dyrene, og måske få lov at give dem noget mad og hjælpe lidt til. Hjemme var man ikke så begejstret for det, fordi vi ved hjemkomsten "lugtede af stald", og det var ikke nemt at få ud af tøj og hår. Engang var jeg, vel 6 år gammel, så uheldig at falde i en ajlebeholder (som jeg ikke vidste, hvad var) på en nabogård, hvor Anders og jeg legede med datteren. Det var forfærdeligt, og kunne også have været meget farligt, men heldigvis skete der ikke andet, end at man trods de mest ihærdige anstrengelser ikke kunne få fjernet lugten, selv om både jeg og alt tøj og sko blev vasket på det grundigste; det varede dage, før den forsvandt, og de store brødre råbte "Puh" og holdt sig for næsen, hver gang de bare så mig i det fjerne.

Sognefogeden og de andre steder, vi havde besøgt med morfar, gik Anders og jeg af og til op til alene. Mange var glade for at høre nyt fra "Generalens". Vi var dog ikke altid i kridthuset hos sognefogeden: Engang vi var deroppe, bankede vi flere gange på døren, men der blev ikke lukket op, det har nok været i middagspausen, hvor alle sov. Vi så så et kirsebærtræ fyldt med bær i haven bag huset, og der klatrede vi op og begyndte at spise af bærrene. Pludselig blev der banket på en rude indefra huset, vi var lige ved at falde ned af træet af forskrækkelse!

En anden gang havde vi fundet på at lege skjul i kornmarken, og morede os meget med at lave små veje derinde – vi har jo ikke været så gamle, siden kornet kunne skjule os - Da sognefogeden opdagede det, blev han naturligvis rasende og fortalte det til morfar. Vi havde ikke forstand på, at det var forbudt at lege i kornet – men det fik vi altså ved den lejlighed.

Også tømreren Hans Federsen og hans familie (hans mor, kone og niece) kendte vi, de boede næsten overfor skovfogeden oppe ved landevejen og i nærheden boede en gårdmandsfamilie Johannes Johansen, der havde mange børn, vi kunne lege med.

Skovfogeden boede lige ved indkørslen til skoven, hvor der også var – og nok stadig er - et savværk. Morfar kendte også Christiani på Baunehøj. På deres grund lå den berømte husholdningsskole Mariaforbundet. Eleverne der blev kaldt Mariehøns. Dette bekendtskab bevirkede, at om sommeren, når marineskibene sejlede ind i Isefjorden for at holde øvelser i at lægge miner ud og samle dem op igen, så blev jeg – med de veninder, jeg eventuelt havde på besøg - inviteret til "Flådebal", når Christianifamilien inviterede alle de kadetter, der var med skibene, til middag med dans, og da kadetterne jo var i stort overtal, var værtsparret i bekneb for damer. Det var yderst festlige baller, jeg var blevet teenager og nød dansen og det hele. Også oberstløjtnant Bang, som morfar nok kendte fra sin soldatertid, besøgte vi med ham. Han havde en meget spændende have, hvor han havde lavet historiske mindesmærker, for eksempel Istedløven, hvor manken var af tang, det virkede meget "livagtigt.". Arkitekt Thornø, der vist havde stiftet FDF og bygget deres imponerende sommmersted "Jomsborg" var også en bekendt, ligesom ejeren af pensionatet Bautahøj, så vi fik lov at spille tennis på deres bane.

Præstegården lå oppe ved landevejen; da jeg var barn hed præsten Simonsen, og havde en datter på min alder, som var enebarn. Mine forældre mente, at det ville være godt – og dejligt for mig – at bo nogle uger hos dem og lege med Olga, da der jo i min familie og vor omgangskreds var så mange drenge og derfor en del vildskab og slet ingen udprægede pigesysler. Jeg var langtfra glad for ideen, vi legede så godt på Lærkehøj og så spændende. Men jeg kom altså op til præstens, og

Huset var som skabt til at lege Hjørnekikkert: Man har helle ved hjørnerne, og en er Hjørnekikkert. Han lægger sig på lur og når han ser, at nogen vil skifte hjørne, råber han Hjørnekikkert - og så må den, der er blevet set selv være Hjørnekikkert

selv om de var uhyre søde og venlige og Olga også, var det dog så anderledes fra mit liv på Lærkehøj, at det vist kun blev til en uge, så blev jeg på mine indstændige bønner taget tilbage igen.

Jeg må lige fortælle om flytningen fra Jægersborg til Lærkehøj. De første gange, jeg kan huske, kom "Flyttemanden" fra Kulhus og hed Frandsen. Et kæmpelæs var gjort klar: en del køkkentøj, sengetøj og puder og tæpper, alt vort gangtøj, og vi var jo 6 personer i familien plus vor unge pige, der selvfølgelig også havde alt sit med. Dernæst vore cykler, alt tøj og fodtøj, badeting helt op til store baderinge og bolde og badekåber, store legeting, som ikke kunne undværes osv. Pladsen ved siden af chaufføren blev besat med en voksen, der så havde vores store hund, en schæfer ved navn Jean, siddende på gulvet. Den var stor som en kalv.

Når læsset var kørt, kom der en ret stor Lillebil til de sidste seks personer og vores lille gravhund ved navn Ib. Vejene til Nordsjælland var ikke ligefrem så gode som nu, og max fart var 60 km i timen, så det hele tog ret lang tid. Vi ventedes med længsel på Lærkehøj.

Så fandt mine forældre på, at det ville være en god ide at have alt i én vogn, derfor lejede de en del år en stor bus. Heri kunne alle personer være samt begge hunde og hele bagagen - den var blevet udvidet med et stort undulatbur med seks undulater, som jeg selvfølgelig skulle have med. Af og til var der også ting, min morfar og mormor savnede, de boede i vinter-halvåret i Hellerup og havde måske glemt noget, det skulle vi jo også lige tage med. Men det gik godt alt sammen. Senere hen brugte vi kun flyttemand, og cyklede selv, efterhånden kendte vi vejen godt og regnede den ikke for noget, når vi tog pauser og et stykke mad.

At lade alle ting og sengetøj blive i sommerhuset, som man gør nu, også køkkentøj, var ikke almindeligt dengang, det krævede jo i hvert fald også, at man havde dobbelt beholdning af alt, og det var ikke opfundet endnu. Madrasserne mener jeg nu nok, at man lod ligge!

Senere cyklede vi op og hjem selv i korte ferier eller week-ends, det gik storartet, blot blev det meget besværligt, da man på grund af krigen ikke kunne få dæk, og derfor punkterede for et godt ord. Ib var med i cykelkurven, jeg tror ikke, Jean levede længere på den tid. Nå, men tilbage til Lærkehøj:

Der kom ofte gæster til Lærkehøj, og mange af – især – herrerne var meget opsat på lange traveture i den skønne Nordskov. De blev inden advaret mod at fare vild, hvilket ikke var ualmindeligt i den skov, man sagde, at det var fordi vejene, der tilsyneladende gik ligeud, dog krummede sig umærkeligt, og man derfor let mistede orienteringen. Men det skulle man sagtens klare, blev svaret. På Lærkehøj ventede man på deres tilbagekomst til langt hen på eftermiddagen, før de viste sig. Det viste sig så, at de havde mistet orienteringen og var gået i ring i timevis, til sidst havde en af dem måttet klatre op i et højt træ og se efter Isefjorden, så de kunne få retningen igen. Nordskoven er jo en af Landets største skove.

Begge mine forældre havde fødselsdag i juli, far den 9. og mor den 26. På mors fødselsdag var der som regel gæster, men på fars var der et helt fast program, som vi fulgte år efter år. Flaget blev hejst om morgenen, hurraer blev

Vi børn siger farvel til garderhusarernes musikkorps.
Bemærk negene på marken - det ser man længere

råbt, gaver blev pakket ud. Lidt op ad formiddagen kom der én eller to charabancer (c.: hestevogne trukket af to heste med sidebænke samt foran foruden kusken plads til en person). Vi kunne nok være 10-11 personer i hver vogn, og om formiddagen var der blevet lavet dejlig middagsmad og dessert til alle, også drikkevarer var der sørget for til alle aldersklasser. Så gik turen til Nordskoven, hvor vi kørte til de tre berømte ege: Storkeegen, Kongeegen og Snogeegen, hvor vi gjorde ophold ved hver enkelt, steg af og gav hestene en pause, mens vi børn legede og klatrede.

På et udvalgt sted, hvor man kunne skimte vandspejlet gennem træerne, blev der gjort holdt, maden blev læsset af, nogle retter var varme endnu, der blev bredt duge og tæpper ud, og alle lejrede sig i græsset og spiste en rigtig fødselsdagsmiddag med alt tilbehør. Der blev slappet af og børnene legede. Så steg man igen til vogns, og nu gik turen mod Jægerspris Slot, som vi hvert år besøgte og blev vist rundt i. Efterhånden kunne vi selv have vist rundt, så ofte havde vi hørt det, men alligevel var vi glade for det, det hørte med til dagen. Efter slottet drak vi medbragt chokolade med flødeskum og spiste fødselsdagskringle (alt medbragt) under et træ, der hed "Hængebøgen", hvis grene hang ned og dannede et næsten lukket lysthus, der var sat bænke rundt i kanten. Jeg har senere prøvet at finde dette træ, men forgæves, det er væk.

Efter en dejlig dag kørte vi så igen mod Lærkehøj, der notabene lå 7 km fra Jægerspris. Men hestene havde jo fået et langt godt hvil i Jægerspris. Vi børn styrtede i vandet, når vi kom hjem, og alle var afslappede og glade over at have oplevet endnu en traditionsrig fødselsdag, hvor alt var gået godt.

En anden tilbagevendende begivenhed var følgende: Min morfar havde været prins Haralds (bror til Chr. X) første chef, da denne skulle uddannes i hæren, (prins Harald blev senere general for garderhusarerne) og de havde holdt bekendtskabet ved lige. Hver sommer, når garderhusarerne var i Jægersprislejren, sendte prins Harald en aften deres mu-

sikkorps ud til morfar i 2 charabancer, og kom selv efter i bil, han havde af og til sin yngste søn, prins Oluf med, så kunne vi lege, han var jævnaldrende med os børn. Inden denne begivenhed var der fra morfar gået bud til hele egnen, at de kunne komme og lejre sig på grunden evt. med madkurv og nyde musikken, og det benyttede rigtig mange sig af.

En helt usædvanlig oplevelse fik min næstældste bror, 2 år ældre, og jeg. Min bror havde et år været meget syg med en blodforgiftning og hospitalsindlæggelse og havde derfor måttet forsømme skolen meget. Han var for sløj til at kunne begynde rigtigt i sin klasse igen og skulle have nogen rekreation. Nok var han 2 år ældre end jeg, men jeg var begyndt i skole som 5-årig, derfor var der kun én klasses forskel.. Morfar og mormor var flyttet op på Lærkehøj allerede 1. maj som sædvanligt Det blev så bestemt, at Christen og jeg skulle flytte op til dem. Christen ville have godt af den friske luft, og ingen af os skulle forsømme skolen, da det blev ordnet sådan, at vi skulle gå i den lokale skole på egnen, hvor læreren hed Schackt. Vi begyndte der lidt ind i maj, der var et pænt stykke at gå til skolen, men det havde vi ikke noget imod. Vi skulle forbi møllen og et stykke længere mod Jægerspris. Det viste sig straks ved vor ankomst, at vi kendte nogle af børnene, fordi vi havde leget med dem, når vi var på Lærkehøj.

Der var ét stort klasseværelse med forskellige borde og pulte nogle steder, det var den ene halvdel af skolebygningen, den anden halvdel var lærerbolig. Alle børn der på egnen, altså når de var skolepligtige, begyndte der, dvs. måske 4 årgange, der så sad ved forskellige borde. Der var én lærer til alle. Og til alle fag. Når vi skulle have gymnastik, var vi ude på legepladsen, hvor der stod en ribbe og hvor der kunne spilles boldspil. Men det gik nu ret godt: et bord blev sat i gang med f.eks. læsestykker, andre med regning, de små med ABC og så fremdeles. Historie blev læst op af læreren og skulle så genfortælles. Sang var alle med til, læreren spillede til med sin violin. Vi fik – i stedet for hefter, som vi var vant til – udleveret små tavler både til skrivning og regning. Vi fik besked på at tage en lille flaske med vand og en lille klud, der skulde bindes til tavlen og bruges til at vaske tavlen ren med, med næste dag. Det der med en lille flaske vakte en del hovedbrud, nok havde morfar nogle medicinflasker, men de var ikke tomme. På en eller anden måde lykkedes det dog at løse problemet. Alle børnene gik kun i skole hver anden dag.

Min morfar døde i 1936, men han havde ordnet det sådan, at min mor arvede Lærkehøj, og mine forældre ligesom tog ansvaret for stedet, min mormor skulle selvfølgelig være der så meget, som hun plejede og havde lyst til. Udenfor vore ferier og forpligtelser boede hun der med en pige og havde besøg af boende venner og bekendte, og så snart vi fik "fri" fra skoler og arbejde, var vi på Lærkehøj og glædede os over det sammen med hende.

Desværre blev det jo i 1942 besluttet, at militæret skulle have skydebaner fra noget nord for Jægerspris og et godt stykke nordpå. Det betød, at alle disse grunde blev "eksproprierede", hvilket igen betød "tvangskøbt" af Staten, enten ejerne ville det eller ej. Til vores store sorg var Lærkehøj den sidste grund mod nord, der blev taget. Mine

forældre lejede sig så ind i Asserbo, og siden købte de sommerhus der, vist er der da også rart deroppe, men for os - hvoraf jeg nu er den eneste overlevende - kunne det naturligvis aldrig blive det samme. Min mormor døde i 1958 som 90-årig, og til det sidste kom hun om sommeren til mine forældre i Asserbo.

Jeg fik lov til, sammen med min mand og søn og ledsaget af en militærmand at bese grunden for 6-7 år siden. Løvtræerne danner nu et næsten uigennemtrængeligt vildnis over hele grunden, kæmpehøjen var umulig at finde i vildnisset, stendysserne, hvor vi legede - og som var meget store, var heller ikke at finde,.– disse fredede oldtidsminder ligger lige i udkanten af skydeterrænet, og kan derfor ikke have været mål for skydningerne, det ville have været for farligt, da der lå huse lige på den anden side af grænsen.

Min søn og jeg masede os igennem vildnisset der, hvor jeg vidste, at døren til Lærkehøj mod fjorden havde været - husene var vist med det samme i 1942 blevet revet ned - og jeg ville gerne have set blot trappestenene, men var lige ved at opgive det, da jeg pludselig stod overfor en granstamme, som jeg ikke kunne nå omkring, jeg vidste med det samme, at det var den ene af de to graner, som var plantet, da huset blev bygget, på hver side af indgangsdøren – en dobbeltdør – fra fjordsiden, og så fandt vi også den anden gran. Det var mærkeligt at opleve. Nede ved stranden var ret uforandret, jeg kunne genkende stenene, og stedet, hvor der havde været blåler, som vi legede med, var der også.

Da jeg stadig gik med ønsket om igen at gense grunden ved Lærkehøj, og måske fundamenterne og kæmpehøjen, tilbød lederen af museet Færgegården Hans-Henrik Landert at forsøge at få tilladelse til at gå ind i terrænet. Jeg kendte ham fra nogle udgravninger, jeg deltog i med Nationalmuseet i Hagerup, og jeg vil altid være ham meget taknemmelig for at han hjalp mig her. Han er historiker og havde fundet fortegnelserne over oldtidsminderne ved Lærkehøj og fremstillet kort over dem og efter mine oplysninger kunnet udpege "vores" kæmpehøj, samt fundet beskrivelser af den fra 1873 og 1942 af professorer fra Nationalmuseet. Min søn var igen med mig og min sønnedatter, men vi havde ikke nogen militær ledelse med.

Hele vejnettet var lagt om, så det var yderst svært for mig at genkende terrænet. Men takket være Hans-Henriks kort fandt vi frem. Han fandt først kæmpehøjen, og derefter husets fundamenter og stentrappe mod land, men så var det heller ikke svært at finde dem mod fjorden. Vi kunne også tydeligt se kælderen til køkkenet, brønden ledte vi dog forgæves efter, der var en fordybning på stedet som muligt kunne have været den.

Det berørte mig dybt at være der igen og høre fjordens "syden" som før, minderne væltede ind over mig og savnet af alt det – og alle dem, som ikke var mere.

Nyt fra museer

"Kunsten er gudernes sprog"

Folkemuseet i Hillerød har sendt en pressemeddelese for at fortælle om en farvestrålende særudstilling om hillerødmaleren Andreas Friis (1890-1983). Udstillingen kan ses på Folkemuseet, Frederiksgade 11 i Hillerød, hver dag (undtagen mandag) fra d. 27/1 – 22/4
Der udleveres et katalog med en artikel om Andreas Friis samt en liste med de udstillede værker.

Desværre er der ikke farvebilleder i FAHS bladet, så det er i skrivende stund kun redaktøren, som har glæde af det medsendte billede, men tag selv toget, kør bil eller gå derhen og se udstillingen - den ser spændende ud.

Nyt om bøger

Henriette Kragh Jacobsen: Fredensborg Skole 1906-2006 Redaktion: Bent Skov Larsen, Karen Lottrup, Find Christensen og Erik Thomsen.
Fredensborg-Humlebæk Lokalhistoriske Forening, 2006. 240 sider : ill.

Bogen er udkommet som årsskrift for Fredensborg-Humlebæk Lokalhistoriske Forening i 2006.

På www.historie-online.dk skrev de bl.a. at bogen kan ses "som et gedigent stykke skole- og lokalhistorie, der med udbytte kan læses af andre end den, der har tæt tilknytning til netop Fredensborg Skole. Jubilæumsbogen præsenterer sig i et smukt udstyr, trykt på godt papir med mange fine illustrationer".

Forslag til ændrede vedtægter for foreningen

§ 1. Foreningens navn er: Frederiksborg Amts Historiske Samfund.
Foreningen er en selvstændig privat forening i Nordsjælland.

§ 2. Foreningens formål er at arrangere medlemsaktiviteter af almen historisk interesse.
At styrke den lokalhistoriske interesse i Nordsjælland og virke for udbredelse af kendskabet til Nordsjællands historie, samt at arbejde for udgivelse af en årbog.

§ 3. Som medlemmer kan optages personer, institutioner og firmaer. Hver husstand, institution og firma har kun én stemme på generalforsamlingen.

§ 4. Regnskabsåret følger kalenderåret. Det årlige medlemskontingent fastsættes på generalforsamlingen. Medlemskabet ophæves ved udmeldelse, eller hvis kontingentet ikke er indbetalt inden udgangen af regnskabsåret.

§ 5. Bestyrelsen består af 5-7 medlemmer, der vælges på den årlige generalforsamling. Valg til bestyrelsen gælder for 2 år. I ulige år vælges mindst 3 medlemmer og i lige år vælges mindst 2 medlemmer. Der tilstræbes en så bred geografisk repræsentation som muligt ved bestyrelsens sammensætning.
Der kan vælges 2 suppleanter, som er på valg hvert år.

Bestyrelsen konstituerer sig selv med formand og kasserer. Samfundets regnskaber revideres af 2 revisorer, som hvert år vælges af generalforsamlingen.

§ 6. Den årlige ordinære generalforsamling afholdes inden udgangen af marts måned efter indkaldelse med mindst 21 dages varsel til foreningens medlemmer, med mindre bestyrelsen af særlige grunde måtte træffe anden bestemmelse om tidspunktet for generalforsamlingens afholdelse. Ekstraordinær generalforsamling indkaldes med samme varsel, når det vedtages af bestyrelsen eller kræves skriftligt af mindst 25 medlemmer. Generalforsamlingen holdes da efter bestyrelsens bestemmelse inden for 6 uger.

§ 7. Dagsordenen for den ordinære generalforsamling skal omfatte:
1. Valg af dirigent
2. Bestyrelsen forelægger beretning om foreningens virksomhed i det forløbne år.
3. Bestyrelsen forelægger det af revisorerne godkendte årsregnskab til godkendelse.
4. Mulige forslag fra bestyrelsen eller fra samfundets medlemmer.
5. Valg af bestyrelsesmedlemmer for en periode på 2 år. Ulige år vælges mindst 3 - lige år mindst 2 medlemmer. Evt. valg af suppleanter.
6. Valg af 2 revisorer
7. Fastsættelse af kontingent for det kommende år.
8. Eventuelt.

Forslag, der ønskes behandlet på generalforsamlingen, skal fremsendes skriftligt til bestyrelsen senest 14 dage før generalforsamlingen. Alle beslutninger, med undtagelse af de i § 8 og 9 nævnte, afgøres af generalforsamlingen med simpel majoritet. Over generalforsamlingens forhandlinger føres en protokol.

§ 8. Ændringer i lovene skal, for at være gyldige, vedtages på en generalforsamling, der indkaldes med mindst 21 dages varsel. Her skal mindst halvdelen af selskabets medlemmer have givet møde og stemt for ændringerne med mindst 2/3 af de tilstedeværendes stemmer. Er den indkaldte generalforsamling ikke beslutningsdygtig, skal en ny indkaldes med mindst 14 dages varsel inden 6 uger. På denne generalforsamling kan beslutninger afgøres med 2/3 af de tilstedeværendes stemmer, uden hensyn til antallet af de fremmødte medlemmer.

§ 9. Beslutning om foreningens nedlæggelse kan kun ske på en til dette øjemed indkaldt generalforsamling. Her skal mindst halvdelen af selskabets medlemmer have givet møde og stemt for nedlæggelsen med mindst 2/3 af de tilstedeværendes stemmer. Er den indkaldte generalforsamling ikke beslutningsdygtig, skal en ny indkaldes med mindst 14 dages varsel inden 6 uger. På denne generalforsamling kan nedlæggelsen besluttes med 2/3 af de tilstedeværendes stemmer, uden hensyn til antallet af de fremmødte medlemmer.
Hvem samfundets kapital, beholdning af årbøger og andre publikationer skal tilfalde i tilfælde af foreningens ophør, bestemmes af den beslutningsdygtige generalforsamling.

Således vedtaget på foreningens ordinære generalforsamling den ..... 2007.

Samt på foreningens generalforsamling den ..... 2007.

Generalforsamling mandag den 26. marts 2007 kl. 19 i Hillerød

Der indkaldes hermed til ordinær generalforsamling mandag den 26. marts 2007 kl. 19 i Kedelhuset, Christiansgade 5 i Hillerød
(bag Hillerød Bibliotek)

Dagsorden ifølge lovene:

1. Valg af dirigent
2. Beretning om foreningens virksomhed i det forløbne år
3. Fremlæggelse af det reviderede regnskab
4. Forslag fra bestyrelsen eller fra medlemmer
5. Valg af bestyrelsesmedlemmer
6. Valg af to revisorer
7. Fastlæggelse af kontingent
8. Eventuelt

Forslag der ønskes behandlet på generalforsamlingen skal fremsendes skriftligt til bestyrelsen senest 8 dage før denne.

Bestyrelsen gør opmærksom på, at den stiller et forslag til ændring af vedtægterne.
Forslaget er optrykt på side 10-11 i dette nr. af FAHS bladet.
De gældende vedtægter kan ses på www.fahs.dk

Da ændringer i lovene skal vedtages på både en ordinær og en ekstraordinær generalforsamling, indkaldes til **ekstraordinær generalforsamling mandag d. 23. april 2007 kl. 19** i Kedelhuset, Christiansgade 5 i Hillerød

Efter generalforsamlingen fortæller Niels-Jørgen Pedersen om "Flisefabrikkerne i Humlebæk og Nivaa 1936-1981". Jørgen G. Berthelsen illustrerer foredraget med nogle af hans flere hundrede dias af de meget fine kakler.